

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t. č. X.
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2025, č. j.: KRPA-27973-11/ČJ-2025-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2025, č. j.: KRPA-27973-11/ČJ-2025-000022-ZZC, jímž byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není vysvětleno, proč by žalobce z území nevycestoval v době jemu stanovené. Žalovaná pominula, že se žalobce X. Žalobcovo zajištění je opatřením zcela neúčelným a nadbytečným, nelze mít obavu z toho, že by měl žalobce ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí nezabývá možností užití mírnějších institutů, resp. existují důvodné pochybnosti, že žalobci nebyly řádně vysvětleny. Rozhodnutí o zajištění jako mimořádný institut zasahující do práva zaručeného čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod musí podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012-30, obsahovat posouzení všech okolností, pro něž nelze použít mírnější instituty. Žalovanou prezentovaná aplikace ust. § 124 odst. 1 z.p.c. je nezákonná, neboť ignoruje interpretaci hlavy XI. z.p.c., Listinu základních práv a svobod a relevantní judikaturu NSS. Rozhodující správní orgán ve věci zajišťování cizince musí uvést, proč je v daném případě zajištění opatřením nezbytným pro dosažení účelu správního řízení a proč nelze tohoto účelu dosáhnout jinak, což v napadeném rozhodnutí absentuje. Žalobce zmínil rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 28. 4. 2011 ve věci C-61/11 PPU, který závazně stanovuje postup při maření výkonu úředního rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná dále nerespektovala základní zásady správního řízení v ust. § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“). Závěrem žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná uvedla, že žalobce naplnil skutkovou podstatu v ust. § 124 odst. 1 písm. c) z.p.c., neboť nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a dobu k vycestování. V napadeném rozhodnutí poukázala na konkrétní okolnosti případu a definovala skutkové jednání nasvědčující závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro realizaci správního vyhoštění. K důvodům, proč nebylo možné použít mírnější opatření, se žalovaná vyjádřila na s. 5 až 8 napadeného rozhodnutí. Vzhledem k důvodné obavě zmaření výkonu správního vyhoštění nebyla žalovaná nucena uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Dne 22. 1. 2025 žalobce odmítl vypovídat a neuvedl žádné rodinné vazby, žalovaná proto při hodnocení dopadu do rodinného a soukromého života žalobce vycházela z údajů v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalované ze dne 30. 1. 2023, č. j.: KRPA-131377-69/ČJ-2018-000022, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c., ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 z.p.c. a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ust. § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování a jeho vycestování je možné. Doba vycestování z území Evropské unie byla stanovena v délce třiceti dnů ode dne právní moci rozhodnutí; podané odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 5. 2023, č. j.: CPR-15569-2/ČJ-2023-930310-V230, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2023, č. j. 4 A 13/2023-30, byla zamítnuta i následná žaloba.

5. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 20. 1. 2016, sp. zn.: 38 T 135/2015, byl žalobce odsouzen mj. k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 10 let.
6. Dne 22. 1. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou a bylo zjištěno, že nemá žádné doklady opravňující ho k pobytu na území (úřední záznam ze dne 22. 1. 2025, č. j.: KRPA-27973-1/ČJ-2025-000022).
7. V rámci podání vysvětlení dne 22. 1. 2025, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-27973-10/ČJ-2025-000022-ZZC, žalobce využil svého práva nevypovídat. Neodpověděl na položené otázky, pouze sdělil, že je kontaktní v domě svého kamaráda.
8. Dne 22. 1. 2025 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění nelze od žalobce očekávat jeho dobrovolné vycestování. Žalobce totiž prokazatelně nevycestoval z území a je zařazen do evidence nežádoucích osob. Na s. 5 až 8 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření v ust. § 123b z.p.c., neboť by byla zjevně neúčelná. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Samotný vztah s osobou oprávněně žijící na území ještě automaticky neznamená nepřiměřený zásah do rodinných a soukromých poměrů žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci konal jednání dne 24. 2. 2025. Žalobcův zástupce odkázal na žalobu a uvedl, že nebyla řádně zdůvodněna nutnost užití zajištění ani nemožnost aplikovat zvláštní opatření, i dle judikatury je zajištění institut mimořádný. Zástupce žalované odkázal na zaslané vyjádření a sdělil, že uložení mírnějších opatření bylo zvažováno, následně bylo řádně vysvětleno, proč nebudou aplikována, žalobci byl navíc uložen i trest vyhoštění. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit, žalovaná navrhla žalobu zamítnout.
11. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) z.p.c. *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jež bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
12. Podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

13. Podle ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
14. Nejprve se soud vyjádří ke stavu, který zde byl v době rozhodování žalované. K uvedenému dni by napadené rozhodnutí obstálo.
15. Soud především uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí: *„Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru soudu dostála, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že se žalovaná konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 s.ř. Všechny podmínky pro uložení zajištění byly splněny a žalovanou řádně vyhodnoceny.
16. Pokud jde o délku trvání zajištění, žalovaná se jí v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně věnovala na s. 8, kde odkázala na předpokládaný časový rámec. Coby zásadní byly shledány požadavky zabezpečení přepravních dokladů a policejní eskorty. Z konstantní judikatury NSS vyplývá: *„Hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“* (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat úkony směřující k vyhoštění cizince. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly trvat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019-25).
17. Jde-li o otázku realizovatelnosti správního vyhoštění, NSS konstatoval již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012: *„Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je*

správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ Výkon správního vyhoštění se v případě žalobce jevil jako zcela realistický. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala neexistenci překážek trvalejší povahy, a to jak absenci hrozeb v zemi původu, jež by výkonu správního vyhoštění bránily, tak i absenci vazeb žalobce k území České republiky. Při podání vysvětlení žalobce využil svého práva nevypovídat a nic nesdělil ani ke svým osobním poměrům. Žalobcovo tvrzení o X. se objevilo až v rámci žaloby, žalobce nedoložil, X. Nebylo povinností žalované vyhodnocovat údaje o rodinných a osobních poměrech žalobce nad rámec rozhodnutí o správním vyhoštění, z něhož nevyplynula X.; zároveň je to právě rozhodnutí o správním vyhoštění, jež se především zabývá přiměřeností vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu, nebylo vadou, vyšla-li žalovaná z pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění za situace, kdy žalobce využil před vydáním rozhodnutí o zajištění práva odeprít výpověď.

18. V citovaném rozsudku NSS, č. j.: 7 As 79/2010–150, jakož i např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j. 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.
19. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že se od žalobce nedá očekávat jeho dobrovolné vycestování. Jednak nerespektoval rozhodnutím žalované o správním vyhoštění ze dne 30. 1. 2023, č. j.: KRPA-131377-69/ČJ-2018-000022, a zároveň ignoroval trest vyhoštění v trvání deseti roků uložený mu rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 38 T 135/2015. Obava z dalšího narušení veřejného pořádku je u žalobce důvodná.
20. V případě žalobce nebylo taktéž možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (s. 5 až 8) řádně a důkladně odůvodnila, proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, přičemž se zabývala každým opatřením zvlášť, a to individuálně s ohledem na konkrétní situaci žalobce. Žalobce nemá na území České republiky nahlášenou pobytovou adresu, nemá finanční hotovost pro složení finanční záruky, nejsou záruky, že se bude hlásit policii v době jí stanovené, a nemá místo, na kterém by se mohl zdržovat bez cestovního dokladu. Žalovaná proto nemohla dojít k závěru o reálně možném uplatnění alternativ vůči zajištění. Žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí odmítl odpovídat na dotazy týkající se možnosti uložit zvláštní opatření, jakkoliv je to jeho právo, nemůže být žalované přičítáno k tíži, pokud žádné potenciální záruky ze strany žalobce neshledala. Uvedení kamarádovy adresy pak v kontextu žalobcovy situace nemohlo být indicií pro závěr o možnosti uložit některé ze zvláštních opatření.
21. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ustanovení čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019–48). Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Na jednání žalobcův zástupce předložil žalobu s žádostí o přiznání odkladného účinku ve věci mezinárodní ochrany, z žaloby vyplývá, že žalobce podal další opakovanou žádost, na

základě jejího podání tudíž není oprávněn setrvat na území (§ 3d odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Podání žaloby proto nemá vliv na realizovatelnost správního vyhoštění.

22. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení, z.p.c., Listiny základních práv a svobod ani relevantní judikaturu NSS. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytné řádně odůvodněné a doba zajištění je zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
23. Žalobcem zmiňovaný rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 28. 4. 2011 ve věci C-61/11 PPU vymezuje, že směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, zejména její články 15 a 16, musí být vykládána v tom smyslu, že brání takové právní úpravě členského státu, jež stanoví uložení trestu odnětí svobody neoprávněně pobývajícím státnímu příslušníkovi třetí země pouze z toho důvodu, že v rozporu s příkazem k opuštění území tohoto státu v určité lhůtě setrvává na uvedeném území, aniž k tomu má legitimní důvod. V nyní posuzované věci vůbec nešlo o ukládání trestu odnětí svobody kvůli nerespektování správního vyhoštění, protože je závěr citovaného rozsudku nepřiléhavý; v rozsudku se dále hovoří o subsidiaritě institutu zajištění, avšak dané požadavky byly u žalobce splněny, neboť mírnější opatření by nebylo dostatečné, jak přesvědčivě odůvodnila žalovaná (obdobně se žalovaná nezpronevěřila požadavkům subsidiarity zajištění ani dle v žalobě zmíněného rozsudku NSS ze dne 15. 4. 2009, č. j.: 1 As 12/2009 – 61; žalobce nebyl zajištěn pouze pro nelegální pobyt, nýbrž pro nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění se zcela konkrétním reálným rizikem, že jej nebude respektovat ani nadále).
24. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. února 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce